

pofont a nagymama adta? Nem, galambocska. Anya a nagymamára panaszkodott, nagymama hallgatott. Anyád lefestette sárgára annak az idióta kanárinak a kalitkáját. És sertézsírt csempészett a rakott krumplibá. Jól szórakoztatok, kérdezte anya. Jól. A halhatatlanság füve csak egy hashajtó, intette őket anya. Apácska lemezt tett föl – apácska, óvatosan. Anyád föl nem foghatja, hogyan beszélhet a Gombaszögi Ella a rádióban, ha egyszer halott. Köszönöm: a lemezjátszó túje sercegve lecsúszott a korongról, galambocska igazította a helyére. Galambocska addig forgott körbe-körbe a szőnyeg mintái felett, míg apácska meg nem állította: esesel. Anya kiment, apácska keringőzni tanította galambocskát, és mire a tű a korong végére ért, egész jól mentek a lépések. Galambocska leszállhatott apa lábfejről. Fogták egymás kezét. Visszajött anya lisztes kézzel, és elcsodálkozott. Ti négynegyedben keringőztök? Apa szája láthatatlaná vált a szakállindák és a bajuszszálak mögött, orrtöve elfehéredett, és sem anya, sem galambocska nem értette, mit beszél. A táncolásnak mindenesetre befellegzett. Apa kimerülten rogyott anya goblejnnel kárpitozott fotelébe – goblen, mondta anya –, kezébe vette kedvenc újságját, és szeme elé nagyítót tartva, akadozva fölolvastott egy cikket. Ne dadogj, apácska. Szúrjunk rudat a talajba. Jelöljük meg az árnyék szélét. Negyedóra múlva – apácska, fölhúztad már az órát? – ismét jelöljük meg az árnyék szélét, majd kössük össze a két pontot egy vonallal. Így megkapjuk a kelet-nyugati tengelyt, amelyre pedig az észak-déli tengely természetesen éppen merőleges lesz. Érted-e, galambocska. Hogyne érteném, apa. Megdőglött a kanári, rontott be a szobába anya tojásos kézzel. A nagymama csak jót akart. Hát csak akarja, de ne tegye. És ne a fiókban tartsa a bejglit. Sírsz, galambocska? Nem sírok. Apa fölállt, aztán galambocskával a nyomában átvonult a kisszobába. A kanárisárgára pingált kanárikalitka a párkányon állt. Az ablak sarkig volt tárva, de a kisszobában még mindig festékszag terjengett. A márdártetem a magok között hevert, az oldalán. Ne szopd az ujjad. Majd eltemetjük a Városligetben, és a földbe egy kicsi keresztet állítunk. Nem hiszünk istenben, üvöltötte anya a konyhából. Te érted ezt? Mondj már valamit. Apácska, kiabálj.

Turbuly Lilla

TITOKGAZDA

A receptet megtaláltam végül.
Nem lett olyan mégse, hiába
mondtad el, hogy pontosabban
nem lehetne. Képtelenség úgyis,
hogy az az íz még egyszer össze-
álljon. Volt néhány dolog, amit
én is csak neked, és nem hittem
volna, hogy egyedüli titokgazda
leszek ilyen hirtelen újra. Igaz,
már közel sem nyolcvan évre.

GARZON

Teaházakba járunk, sokáig
tűnődünk az itallap vagy a
szagolgatni kitett mintadobozok
felett: matét igyunk, jázmint,
esetleg krémes eper rooibost?
(Ha másért nem, mert jólesik
kimondani.) És mit hozzá?
Mézet, kandiscukrot, tejszínt?
Pedig legjobban most is a
garzonteát szeretem citrom-
pótlóval és sok cukorral.

Szentkuthy Miklós

PENDRAGON ÉS XIII. APOLLÓ*

Kiadatlan regény, 1946–47

Részlet

Sajtó alá rendezte és közléteszi Tompa Mária

Mialatt a beteg Pendragon a kórházban sínylődött, XIII. Apolló, valóban rühesen és tetvesen, egy zügfogadó legfelső emeletén húzódott meg. Egy esős-tócsás napon a gazda azzal bízta meg cselédjeit, hogy takarítsák ki a padláshelyiségeket, mert a legközelebbi napokban oly nagyszámú vadásztársaság fog a vendéglőbe érkezni, hogy még az ereszcsontról is hálósobát kell majd berendezni. Az öreg Fioraiót nagyon leverte a hír, mert eddig jóformán egyedül elmélkedhetett ebben a bujkáló gyilkosoknak való bagolyvárban. A cselédeknek viszont jobb szórakozásuk akadt, mint a bivalynehéz, pókhálós és kankalinsárgára meg kdarvörösre rozsdásodott ládákat lecipelni a hajófenékbe való keskeny és meredek lépcsőkön – az egyik, aki kikandikált a tetőlyukon, elrikkantotta magát:

– Odané! Gyűnnek a vendégek! – A padlás alatt tanyázó pápa is meghallotta a rikkantást, úgyhogy szétnyomta jobbra-balra az ablak fatábláit, mindegyikbe egy szép lóhere volt belevágva. Valóban valami furcsa szerzet közeledett a mérhetetlen sárban és zuhatagban, a lovak sörénye úgy összeragadt, mintha kátrányból lett volna.

* Lásd a *Holmi* 2007. szeptemberi számát.